

[Axel Christensen.]

uhyggelege Tryk, der i paakommende Tilfælde kommer til at ligge baade paa de direkte interesserede Parter og paa dansk Erhvervsliv. Den Risiko for dansk Produktion, som ligger i en Arbejdsstandsning, ikke alene under den nuværende Situation, men ogsaa under helt andre Forhold, har vel nok ført med sig, at alle Parter har nærmet sig hinanden i en vis Fællesskabsfølelse. Jeg vil haabe, at en Ordning som denne, skabt i en vanskelig Tid, maa kunne staa sin Prøve, og at den maa kunne danne Grundlag for en permanent Lovgivning paa dette Omraade i Fremtiden.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder. Det kan være, der kan komme Situationer, som man ikke i Dag kan forudse, og som kan blive vanskelige at klare paa helt tilfredsstillende Maade for de interesserede Parter.

Forslaget er undergaaet meget væsentlige Forandringer fra det Udkast, som Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund oprindeligt fremsendte. Det kan jo ikke nægtes, at det f. Eks. saa noget aparte ud, at Arbejdsgiverforeningens Repræsentanter ogsaa skulde varetage Interesserne for de store Haandværkerorganisationer og Hovedorganisationer, der staaar som selvstændige Organisationer, og som tæller Medlemmer i Tusindtal. Man kan ikke sige, at det bar Præg af stor Beskedenhed. Man var jo i Udkastet gaaet saa vidt, at man praktisk talt udelukkede den største Part af Landhaandværkerne fra at træffe Afgørelse i deres specielle Forhold. Det er nu ændret væsentligt i det foreliggende Forslag, og selv om det ikke er rettet fuldt ud, anser jeg det dog ikke for nødvendigt at forlange Ændringer gennemført med Hensyn til Repræsentationen i Nævnet. Men jeg vil dog pege paa, at Arbejdsgiverforeningen faar den fulde Repræsentation til Ordning af sine Forhold, hvorimod dette ikke kan siges om en Række andre Hovedorganisationer. Og skulde det vise sig, at dette virker uheldigt i Praksis, maa jeg forbeholde mig ved senere Lejlighed at forlange dette Forhold ændret.

Men vi accepterer nu Forslagets Enkeltheder, og vi støtter os til det Haab, at de paagældende Organisationers Repræsentanter kan forhandle sig til Rette. Tiden, der kommer, maa saa afklare Forholdene, og skulde Ændringer ved Fællesudvalgets og Nævnets Sammensætning vise sig nødvendige, vil jeg haabe, at de politiske Partier, som nu gennemfører Forslaget, vil være

villige til at yde deres Medvirkning til de Ændringer, som Erfaringen maatte vise tiltrænges for at faa den rigtige Balance i Forholdet.

Hovedspørgsmaalet for os er, at man nu gennemfører en Lov som denne, der garanterer Arbejdsfred. Over for saa stor en samfundsmæssig Vinding kan man vist fra alle Sider være tjent med at lempe paa sine specielle Ønsker.

Jeg vil gerne paa mit Partis Vegne takke dem, der har taget Initiativet til det Forslag, der her foreligger. Vi har gennem mange Aar ønsket, at Arbejdskonflikter kunde bilægges ved Voldgiftskendelser, og vi glæder os over, at det nu endelig er lykkedes. Jeg skal hermed paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse.

J. S. Foget: Der er vedrørende dette Lovforslag sagt fra socialdemokratisk Side, at man ved at opgive Arbejdskampene og oprette det herhenhørende Arbejdsnævn har opgivet Særinteresserne. En saadan Paastand forekommer mig at være mere end dristig. Som Forholdene har udviklet sig i de senere Aar, og da særlig i Aar, har Fagforeningerne tvunget af Omstændighederne maattet opgive Arbejdskampen; dette Vaaben er paa afgørende Maade sluppet Fagforeningerne af Hænde. Den blotte Tanke om Arbejdskamp i den nuværende Situation er haabløs. I denne Situation, berøvet sit gamle Kampmiddel, selv om Strejkekasserne svulmer, har man da set sig om efter andre Metoder at videreføre Kampen paa, og man har da udpønsket den geniale Form, som Lovforslaget her giver Udtryk for, og saa præsenterer man det for Offentligheden med fromme Miner og himmelvendte Blikke, samtidig med at man erklærer, at man opgiver Særinteresserne. Det er imidlertid i en saa afgjort Strid med Sandheden, som tænkes kan. Man skaber ved Oprettelsen af et Arbejds- og Forligsnævn en Stat i Staten, som giver frit Raaderum for Videreførelse af Fagforeningernes uhemmede Klasseinteresser. Man overlader til dette Nævn i det kommende Aar at bestemme Lønudviklingen uden nogen Mulighed for Rigsdagens Indgriben. Man giver altsaa Fagforeningerne et direkte Monopol, men det undrer mig ikke, at den forenede Presse serverer det som et Sonoffer for Fagforeningerne. Et saadant Forslag vilde ikke forundre nogen, hvis det kom fra den gamle Regering, men det forundrer unægtelig mig, at Fagforeningerne nu kører med Firspand og endda med en Pony bundet til Bagsmækken.

At Lønningerne ikke kan blive staaende